

Ennek a cikknek a témáját egy reggeli rádióműsor adta. A műsorvezetők arra keresték a választ, hogy melyik a helyesebb gazdálkodási forma a család számára: a közös kassza, vagy a külön gazdálkodás. Hát a felhívásra a legkülönfélébb történetek érkeztek. Volt aki elmesélte, hogy ha a párja nem tudja kifizetni a nyaralást, akkor ő elmegy egyedül, volt aki arról számolt be, nem is ismerik egymás vagyoni helyzetét.

A naiv ember felnézne az ilyen jól hangzó, de alapjaiban mégis a különállóságot hirdető eszmékre, azonban az önmagukat dicsőítő emberek, akik a különállóságukról is büszkén - sokszor hazugságokkal- beszéltek, nem is sejtik, hogy mondanivalójuk milyen szépen zenél egy, a lelket értő ember fülében.

Kezdetekben Isten egységbe teremtette a férfit és nőt (Annak okáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté), és mivel az egységben élő emberek nem hasonulhatnak meg egymással (nem élhetnek kettősségben, különben az egység megszűnik), a férfit rendelte fejéül a nőnek. Lehet nem egyetérteni ezzel, mert a legtöbb nő egóját sérti, ha úgy érzi nem egyenrangú a férfival. Aki viszont Istenben hisz, az érti, amit mondok: a férfi és a női természet egysége nem abban rejlik, hogy a nő uralkodik a férfin, hiszen a női természet befogadó (erről már írtam egy másik cikkben). Így az uralkodás természetellenes egy nő esetében. Aki a házas pároknak az elszakítottságot hirdeti, az ördög igéjét hirdeti.

Nem csak a házasságokat teszi értéktelenné, vagy teszi tönkre, ha a közösség meghasonul önmagával, hanem bármilyen közösséget is. Nézd meg az országot! A hatalomért folyó harc az ország megosztásához vezetett, amely azonkívül, hogy kb. másfélszer annyiba kerül a törvényhozás és fenntartás, ráadásul az ország önmagával való meghasonulása a csőd szélére vitte saját magát. Pontosan úgy működik, mintha a férfi és a nő hasonulna meg egymással egy szövetségben. Ebben nem az a kérdés, hogy kinek van igaza, hanem az, hogy az egység felemelte volna az országot, a kettősség pedig nyomorba dönti.

Bármilyen baráti társaság, bármilyen szellemi közösség képes elhalni, ha tagjai meghasonulnak egymással. Ez legtöbbször akkor következik be, ha a közösségből elveszik az a vezető szellemiség, amely a tagok mássága ellenére is képes egységbe kovácsolni a közösséget. Arról tudod, hogy a közösségben a Sátán az úr és nem az Isten, ha a közös élmények szerzése, egymástól való tanulás, a bajba jutott tagok testi-lelki segítése, egymás

bűneinek feloldozása helyett a másik hibái fölötti ítélkezés, az elvárások, illetve az egymáson történő hatalmaskodás kerül előtérbe.

Azok a közösségek viszont, kik egységben vannak, bármit elérhetnek. Ahol a férfit követi a nő, a közösség hű a létrehozásának alapelveihez, ott két ember hite, Isten akarata. Az ilyen közösség gyarapodik, és feloldódik Istenben. Gondolj csak bele: ha a férfi a teremtő erő, és a nő a befogadó aspektusa az életnek, akkor minden együtt áll, hogy elérjék azt, amit csak szeretnének. A nő elmondja vágyait a férfinak, a férfi azt mondja legyen! és a nő azt képes lélekkel befogadni, akkor együtt áll teremtő erő és az, ahol a teremtés létrejön. Ez a titka a férfi és a nő egységének, ők ketten együtt, egységben képviselik a lét mindkét fő princípiumát. Ha bármelyik elárulja természetét, a kapcsolatra szenvedés, majd szakadás vár. Ezek a törvények általánosabban, de igazak a nagyobb közösségekre is.

Értsd meg, amit akarok neked tanítani! Nem minden közösség szent. Az érdekből létrejött közösség, bármilyen magasztos is a célja, az ördög megtévesztésének eszköze, hiszen bár az érdek egybetartja a közösséget, a meghasonulás nyilvánvaló. Ilyen érdekközösségek pl.: a globalizáció közösségei, de ilyen érdekközösség lehet egy hatalomért küzdő pártszövetség, vagy az érdekházasság. Egy közösség akkor válik szentté, ha abban minden tag megtalálja azt a célt, amelyet feltétel nélkül képes szolgálni, illetve saját helyét a közösség építésében. Egy közösség nem attól erős, hogy mindenki mindenhez ért, vagy mindennel foglalkozik, esetleg, hogy mindenki vezetni akarja a közösséget. Attól válik megdönthetetlen közösségé, hogy minden tagja a saját természetének megfelelő értéket tudja beleadni a közös cél érdekében.

Egységben az erő! Így szól helyesen a mondás. Azonban az egységet nem csak a forradalomban lehet jól hasznosítani, hanem az Isteni úton is. Két ember hite Isten akarata, így szól a törvény, egy közösség hite pedig többet ér két ember hiténél. Az ember egója csak egységben oldódhat fel, félelmét és fájdalmát, sőt minden betegségét az egység veheti el. Aki ezt megérti, az máris Isten országának kapujában áll. Aki pedig ebben megbotránkozik, arra a sötétség árnya borul, mert szívében nem ismeri az igazságot: hogy a végső valóságban minden Egy, azaz "egy isten van és nincsen kívüle más".